

Meditacions: Dissabte de la sisena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar el dissabte de la sisena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: el do de pietat; la pregària de petició és confiança en Déu; la pietat ens fa mansos de cor.

EN UN CLIMA de molta intimitat, Jesús diu als apòstols: «el Pare mateix us estima, a tots els qui m'estimeu i creieu que jo vinc de Déu. He sortit del Pare per venir al món; ara deixo

el món i me'n torno al Pare» (Jn 16, 26-28). Ple de tendresa per ells, Jesús els repeteix, una vegada i una altra, que Déu Pare els estima amb un amor semblant al seu. Tota la conversa està plena d'emoció, mentre els descobreix els tresors amagats al cor diví. És tan profund l'afecte de Crist —«els estimà fins a l'extrem» (Jn 13, 1), diu sant Joan— que li dol deixar-los *sols*, sense la calor de la seva presència.

«El Pare mateix us estima». La confiança en l'amor de Déu Pare creix en el cristià amb el do de pietat, que l'Esperit Sant regala quan habita dins de l'ànima. És un do que perfecciona la virtut de la pietat, «virtut que s'assenta, té la seva font i fonament en la filiació divina, perquè neix d'ella, de la consciència de qui viu i assaboreix la seva condició de fill de Déu»^[1]. «Per això, abans que res, el do de pietat suscita en nosaltres la gratitud i la lloança.

És això, en efecte, el motiu i el sentit més autèntic del nostre culte i de la nostra adoració. Quan l'Esperit Sant ens fa percebre la presència del Senyor i tot el seu amor per nosaltres, ens caldeja el cor i ens mou gairebé naturalment a la pregària i la celebració»^[2].

Paladegem, doncs, la nostra identitat de fills estimats. La pietat sembla al cor la tendresa filial, que ens fa necessitar la conversa amb Déu. La pietat, diu sant Josepmaria, «acaba per informar l'existència entera: es troba present en tots els pensaments, en tots els desigs, en tots els afectes»^[3] i es tradueix en la confiança alegre que l'amor del Pare mai no ens faltará. Mitjançant aquest do, «l'Esperit guareix el nostre cor de tota mena de duresa i l'obre a la tendresa envers Déu i els germans»^[4].

«EL MEU PARE us concedirà tot allò que li demanareu, si ho feu en el meu nom. Fins ara no demanàveu res en el meu nom; feu-ho en el meu nom i rebreu allò que demaneu, i en tindreu una alegria plena» (Jn 16, 23-24). Jesús ens encoratja a tenir tal confiança en Déu, que puguem demanar amb la seguretat que ens escolta. Ser molt *pidolaires* és una manifestació de pietat. Tot i que podria semblar a primera vista una manifestació d'egoisme, és just al contrari, ja que la pregària de petició suposa un abandonament total en la seva voluntat poderosa. En sentir-nos fills sense gaires recursos propis, ¡que lògic resulta mirar Déu i recórrer-hi per obtenir gràcia, ajuda i perdó!

«Demanar, suplicar, això és molt humà (...). L'oració de petició és conforme a l'acceptació del nostre límit i de la nostra condició de criatures. Es pot arribar fins i tot a

no creure en Déu, però és difícil no creure en la pregària: aquesta senzillament existeix, es presenta a nosaltres com un crit, i tots hem de bregar amb aquesta veu interior que potser pot callar durant molt de temps, però un dia es desperta i crida. Sabem que Déu respondrà. No hi ha orant al llibre dels Salms que aixequi el seu lament i no sigui escoltat. Déu respon sempre, d'una manera o altra. La Bíblia ho repeteix infinitat de vegades: Déu escolta el crit de qui l'invoca. També les nostres peticions tartamudejades, les que queden al fons del cor, que tenim vergonya d'expressar, el Pare les escolta i vol donar-nos l'Esperit Sant que anima tota pregària i ho transforma tot»^[5].

Així, el do de pietat dona frescor i naturalitat a la pregària, que a més de ser una conversa senzilla, tindrà un to confiat que «farà que tracteu el bon Déu amb tendresa de cor»^[6].

L'Esperit Sant suscita en nosaltres una pregària plena de tonalitats, com la vida mateixa. De vegades, ens queixarem al Pare: «Per què ens amagues la mirada?» (*Sl* 44, 25). Altres vegades, li parlarem dels nostres desitjos de santedat: «Tu ets el meu Déu, Senyor; a l'alba et cerco. Tot jo tinc set de tu» (*Sl* 63, 2); o de l'anhel d'una unió amb ell més profunda: «Si et tinc a tu, res no desitjo a la terra» (*Sal* 73, 25). I sempre reposarà la nostra esperança en la seva misericòrdia: «Tu ets el Déu que em salves. A cada moment espero en tu» (*Sl* 25, 5).

LA PIETAT veritable influeix en la nostra relació amb els altres. Les persones que ens envolten són fills del mateix Pare, són els nostres germans. La tendresa amb Déu Pare també desemboca en tendresa amb

ells. A la vida diària, en què ens relacionem amb tanta gent, «la tendresa, com obertura autènticament fraterna cap al proïsme, es manifesta en la mansuetud»^[7]. L'Esperit Sant eixampla el nostre cor i el fa capaç d'estimar els altres d'una manera lliure i gratuïta. D'alguna manera, el nostre cor rep el regal immerescut de la mansuetud del cor de Crist.

La pietat impulsa a tractar amb amabilitat i sol·licitud qui està al nostre costat. A més, «extingeix al cor aquells focus de tensió i de divisió com són l'amargor, la còlera, la impaciència, i l'alimenta amb sentiments de comprensió, de tolerància, de perdó»^[8]. La pietat ens fa tranquils, acollidors i pacients. Estant en pau amb Déu estenem aquesta pau a totes les nostres relacions. En situacions difícils, quan estem sota pressió, amb l'ajuda de la pietat aprenem a reaccionar sense

violència, com veiem que fa Crist. La «mansuetud és característica de Jesús, que diu de si mateix: “Apreneu de mi que soc mans i humil de cor” (Mt 11, 29). Mansos són aquells que tenen domini de si, que deixen lloc a l'altre, que l'escolten i el respecten en la seva forma de viure, en les necessitats i en les demandes. No pretenen sotmetre'l ni menysprear-lo, no volen sobresortir i dominar-ho tot, ni imposar les seves idees i interessos en detriment dels altres (...). Necessitem mansuetud per avançar en el camí de la santedat. Escoltar, respectar, no agredir»^[9].

«Demanam al Senyor que el do del seu Esperit venci el nostre temor, les nostres inseguretats, també el nostre esperit inquiet, impacient, i ens converteixi en testimonis joiosos de Déu i del seu amor, adorant el Senyor en veritat, i també en el servei al proïsme amb mansuetud i amb el

somriure que sempre ens dona l'Esperit Sant»^[10]. Confiem aquesta súplica a la intercessió de Maria, *Vas insigne de devoció*, amb les paraules de la Salve: «Oh, clementíssima, oh piadosa, oh dolça Verge Maria!».

---

[1] *Diccionario de san Josemaría*, veu “Piedad”.

[2] Francesc, Audiència general, 4-VI-2014.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 146.

[4] Sant Joan Pau II, Àngelus, 28-V-1989.

[5] Francesc, Audiència general, 9-XII-2020.

[6] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 167.

[7] Sant Joan Pau II, Àngelus, 28-V-1989.

[8] Ibid.

[9] Francesc, Àngelus, 1-XI-2020.

[10] Francesc, Audiència general, 4-VI-2014.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dissabte-de-la-sisena-setmana-de-
pasqua/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dissabte-de-la-sisena-setmana-de-pasqua/) (02/04/2026)